

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym
złożony przez Højesteret (Dania) w dniu 3 maja 2010 r. —
Post Danmark A/S przeciwko Konkurrencerådet**

(Sprawa C-209/10)

(2010/C 179/40)

Język postępowania: duński

Sąd krajowy

Højesteret

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Post Danmark A/S

Strona pozwana: Konkurrencerådet

Interwenient: Forbruger-Kontakt a-s

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 82 WE należy interpretować w ten sposób, że wybiórcze obniżanie cen przez zajmujące pozycję dominującą przedsiębiorstwo pocztowe, na którym ciąży obowiązek świadczenia powszechnych usług pocztowych, do poziomu niższego niż całkowite koszty średnie tego przedsiębiorstwa, lecz wyższego niż jego średnie koszty przyrostowe, może stanowić nadużycie eliminujące, w sytuacji gdy zostanie dowiedzione, że ustalenie ceny na takim właśnie poziomie nie miało na celu wyeliminowania konkurenta?
- 2) W przypadku udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi, że wybiórcze obniżanie cen w warunkach opisanych w tym pytaniu może w pewnych okolicznościach stanowić nadużycie eliminujące, jakie okoliczności sąd krajowy winien wziąć pod uwagę?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym
złożony przez Oberster Gerichtshofs (Austria) w dniu 3
maja 2010 r. — Doris Povse przeciwko Mauro Alpago**

(Sprawa C-211/10)

(2010/C 179/41)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberster Gerichtshofs

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Doris Povse.

Strona pozwana: Mauro Alpago.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy środek tymczasowy przyznający do chwili wydania prawomocnego orzeczenia w przedmiocie opieki nad dzieckiem „władzę rodzicielską”, a w szczególności prawo określenia miejsca zamieszkania dziecka, rodzicowi, który dziecko wychowywał, należy również uznać za „orzeczenie w sprawie o ustalenie prawa do opieki nad dzieckiem, które nie pociąga za sobą powrotu dziecka” w rozumieniu art. 10 lit. b) pkt iv) rozporządzenia nr 2201/2003 (zwanego dalej „rozporządzeniem brukselskim IIa”) (1)?
- 2) Czy zarządzenie powrotu dziecka wchodzi w zakres stosowania art. 11 ust. 8 rozporządzenia brukselskiego IIa tylko wówczas, gdy sąd wydał je w oparciu o wydane przez siebie orzeczenie w przedmiocie opieki nad dzieckiem?
- 3) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie 1 lub na pytanie 2:
 - 3.1. Czy możliwe jest podniesienie w państwie wykonania braku właściwości sądu wydania orzeczenia (pytanie 1) lub braku zastosowania art. 11 ust. 8 rozporządzenia brukselskiego IIa (pytanie 2) w odniesieniu do wykonania orzeczenia, które sąd wydania orzeczenia opatrzył zaświadczeniem zgodnie z art. 42 ust. 2 rozporządzenia brukselskiego IIa?
 - 3.2. Czy też w takim przypadku pozwany powinien wnieść o wycofanie zaświadczenia w państwie pochodzenia i czy jest możliwe zawieszenie wykonania w państwie wykonania do chwili wydania orzeczenia w państwie pochodzenia?
- 4) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytania 1 i 2 lub na pytanie 3.1:

Czy wydane przez sąd państwa wykonania orzeczenie, przyznające tymczasową opiekę rodzicowi wychowującemu dziecko, które to orzeczenie powinno być uznane za wykonalne na podstawie prawa tego państwa, stoi na przeszkodzie, zgodnie z art. 47 ust. 2 rozporządzenia brukselskiego IIa, wykonaniu wydanego wcześniej w państwie pochodzenia zarządzenia powrotu w oparciu o art. 11 ust. 8 tego rozporządzenia, nawet jeśli nie stoi na przeszkodzie wykonaniu zarządzenia powrotu wydanego przez państwo wykonania na podstawie Konwencji haskiej z dnia 25 października 1980 r. dotyczącej cywilnych aspektów uprowadzenia dziecka za granicę (zwaną dalej „konwencją haską”)?

5) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie 4:

5.1. Czy w państwie wykonania można odmówić wykonania orzeczenia, opatrzonego przez sąd wydania orzeczenia zaświadczeniem na podstawie art. 42 ust. 2 rozporządzenia brukselskiego IIa, jeśli jego wykonanie poważnie zagrażałoby nadrzędnemu interesowi dziecka z uwagi na zmianę sytuacji zaistniałą od chwili wydania tego orzeczenia?

5.2. Czy też strona pozwana winna powołać się na tę zmianę sytuacji w państwie pochodzenia i czy możliwe jest zawieszenie wykonania w państwie wykonania do chwili wydania orzeczenia przez sąd w państwie pochodzenia?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczące jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylające rozporządzenie (WE) nr 1347/2000, Dz. U. L 338, s. 1

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 3 marca 2010 r. w sprawie T-321/07 Lufthansa AirPlus Servicekarten GmbH przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 6 maja 2010 r. przez Lufthansa AirPlus Servicekarten GmbH

(Sprawa C-216/10 P)

(2010/C 179/42)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Lufthansa AirPlus Servicekarten GmbH (przedstawiciele: R. Kunze, G. Würtenberger, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory); Applus Servicios Tecnológicos, SL

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylenie wyroku Sądu z dnia 3 marca 2010 r. w sprawie T-321/07 Lufthansa AirPlus Servicekarten GmbH przeciwko OHIM — Applus Servicios Tecnológicos, SL (zaskarżony wyrok), ma mocy którego są oddalił skargę na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 7 czerwca 2007 r. utrzymującą w mocy decyzję Wydziału Sprzeciwów o oddaleniu sprzeciwu wobec zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego 002 933 356;

— po zakończeniu postępowania pisemnego wyznaczenie rozprawy przed Trybunałem Sprawiedliwości;

— obciążenie drugiej strony postępowania kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie wnosi o uchylenie wyroku Sądu z następujących względów:

— nieprawidłowe podtrzymanie przez Sąd oceny Izby Odwoławczej dotyczącej kryteriów prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd zgodnie z art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego ⁽¹⁾;

— nieprawidłowy brak rozpoznania przez Sąd sprzeciwu wnoszącego odwołanie na postawie art. 8 ust. 5 rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego;

— naruszenie przez Sąd art. 75 rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego ze względu na uznanie, że Izba Odwoławcza była uprawniona do nieprzeprowadzenia pełnego badania pozostałych argumentów wnoszącego odwołanie, w szczególności dotyczących odróżniającego charakteru poprzedniego znaku towarowego wnoszącego odwołanie, „z przyczyn dotyczących ekonomii postępowania”;

— naruszenie przez zaskarżony wyrok art. 76 rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego;

— błędne przyjęcie przez Sąd, że okoliczność, iż OHIM nie powiadomił wnoszącego odwołanie o zmianie właściciela zgłoszeń wspólnotowych znaków towarowych, tym samym pozbawiając go możliwości ustosunkowania się do zmiany strony, nie skutkowało poważnym naruszeniem prawa wnoszącego odwołanie do bycia wysłuchanym;

— zarządzenie dotyczące kosztów wydane przez Sąd nie jest zgodne z mającymi zastosowanie przepisami prawa Unii Europejskiej.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, s. 1).